

ἰδοῦς τότε ὅτι ὁ λωπὸς βλαστάνει καὶ μέσα εἰς τὰς φλόγας !
Ὁ Λιέν, λίαν ἀποτεθαρρημένος, ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια ἀπεκδύθει πᾶσαν οἶαν καὶ ματαιοδοξίαν. Ὀλίγον μετέπειτα ἐξηφανίσθη χωρὶς κανεῖς νὰ μάθῃ τί ἀπέγινεν.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΕΒΙΑ

Η ΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

Α'

Πλήθος συμπαγές ἐστάθμευεν, ὥραϊαν τινὰ πρῶϊαν τοῦ Μαΐου, πρὸ τῆς ἐκκλησίας τῆς Μαγδαληνῆς, περιμένον ἐν ἀνυπομονησίᾳ λαμπρὸν γάμον, ὃν οἱ κώδωνες, ἀνακρουόμενοι θορυβωδέστατα, ἀνήγγελλον μέλλοντα ὅσον οὕτω νὰ ἐξέλθῃ.

Εἰς τὰ πλάγια τῆς ἐκκλησίας, αἱ ἄμαξαι, τεταγμέναι κατὰ μῆκος τοῦ πεζοδρομίου, ἦσαν ἑτοιμαὶ ὅπως προσέλθωσι καὶ παραλάβωσι τοὺς κεκλημένους.

Οἱ ἡνίοχοι ἔμενον εὐθυτενεῖς ἐπὶ τῶν θέσεών των κρατοῦντες διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ μαστίγιον καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὰ ἡνία, ἄτινα, στεροῦς τεταμένα, ἔσυρον τὸν χαλινὸν καὶ ἀναγκάζον οὕτω τοὺς ἵππους ν' ἀνορθώσῃ τὰς κεφαλὰς.

Ἐν τῷ πλήθει τὸ κοινὸν συνδιελέγετο μετὰ φαιδρότητος, κάμνον μυρία σχόλια ἐπὶ τῶν νεονύμφων.

— Τί κακὸ γιὰ ἓνα γάμο ! εἶπε μικρὰ ἐργάτις ἔχουσα τὸ ὕψος νοῦμον, τὸ βλέμμα τολμηρὸν καὶ στωικικόν, ἥτις ἐζήτει, διαγκωνίζουσα τοὺς ἄλλους, νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πρῶτην σειρὰν. — Στοὺς γάμους μου δὲν θὰ γίνῃ τόσος θόρυβος ! Μιὰ μικρὴ μοδίστρα τόσῳ λίγῳ τὴν λογαριάζουν... Ἀλλὰ γι' αὐταῖς τῆς νέας τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς, θὰ ἔβαζαν σ' ἀνησυχία καὶ τὸν Πάπα ἀκόμη, ἂν ἐτολμοῦσαν...

Γηραιὰ τις κυρία, μὲ ἀξιοσέβαστον τὸ ὕψος, ἥτις εὐρίσκετο πλησίον τῆς νεάνιδος καὶ τὴν εἶχεν ἀκρασθῇ ἀφρημένως, ἐστράφη, καί, ἀτενίζουσα αὐτὴν μετὰ μειδιάματος, τῇ εἶπε :

— Τί θὰ ἐσκέπτεσο, κόρη μου, ἂν ἐμάθαινες τῶρα ὅτι αὐτὴ ἡ νύφη, ὅχι μόνον δὲν εἶνε νέα τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς, ὅπως ἔλεγες, ἀλλ' εἶνε ἀπλὴ μοδίστρα, σχεδὸν ὅπως ἐσύ ;

Ἡ νεῆνις ἐξερράγη εἰς γέλωτας.

— Ἀ ! τῷ ὄντι ! Μία μοδίστρα μὲ τόσα ὥραϊα ἄμαξια μὲ περιπαίξετε, κυρία !

— Διόλου, κόρη μου, ἡ νύφη ποῦ θὰ βγῇ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκκλησίαν εἶνε μοδίστρα.

Τὰ περίξ ἐκεῖ εὐρισκόμενα πρόσωπα, ἀκούοντα αὐτὴν τὴν συνδιάλεξιν, ἐπλησίασαν καὶ ἤκουον μετὰ προσοχῆς τὴν γηραιάν κυρίαν, ἥτις τόσον ἐνήμερος ἐφαίνετο τῶν πραγμάτων.

Ἡ νεῆνις ὑπέλαθε μὲ τόνον στωικικόν :

— Λοιπὸν, κυρία, τὸ γνωρίζετε, αὐτὸ τὸ ὥραϊο ἀντρόγυνον ;

— Ἄν τοὺς γνωρίζω ! πολὺ καλὰ μάλιστα ! ἀπήντησε μὲ ὕψος προστατευτικὸν ἡ γηραιὰ κυρία, ἥτις ἐφάνη καταμαγευθεῖσα, διότι εὐρίσκειν εὐκαιρίαν πρὸς ἐπιδείξιν ὅλων τῆς τῶν γνώσεων. — ὁ ἀντρας εἶνε ὁ κύριος κόμης Ροβέρτος δὲ Βωμανοάρ, ἐκατομμυριούχος.

— Καὶ αὐτὸς ὁ κόμης παίρνει γυναικα μιά μοδίστρα : εἶπεν ἡ νεῆνις.

— ὦ ! ἀκριβῶς ὅχι. ἀλλ' ἐργάτρια ὡπωσδήποτε. Παίρνει τὴν ἀναγνώστριά τῆς μητέρας του, καὶ τῆς ἀναγνώρισε ὡς δικὰ τῆς μὲ συμβόλαιον, προῖκα ἀπὸ πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα.

— Καμμία ἀνακατώστρα ! Παρετήρησεν ἡ νεαρὰ κόρη.

— Ὅχι, ὅχι παιδί μου, ἓνα κορίτσι τιμιώτατο καὶ χωρὶς ὑπερηφάνειας...

Ἡ γηραιὰ κυρία διεκόπη πρὸς στιγμὴν, εἰτ' ἐξηκολούθησεν :

— Ἀλλὰ φαίνεται νὰ ἔχῃ καταπληκτικὴν ὁμοιότητα μὲ μία νέα ποῦ ὁ κόμης Ροβέρτος δὲ Βωμανοάρ τὴν εἶχεν ἀρραβωνισθῇ καὶ ποῦ πέθανε ἐδῶ κ' ἓνα χρόνον.

Ἐν τούτοις, ὁ γλοβὸς ἠκούσθη ἐν τῷ πλήθει.

Ἐπῆλθε συνωστισμὸς ἐκ τοῦ ὁποίου αἱ δύο μας φλύαροι ἐπέτυχον νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν πρῶτην σειρὰν.

Αἱ ἄμαξαι ἐτέθησαν εἰς κίνησιν καὶ ἐλθούσαι παρετάχθησαν πρὸ τῶν βαθμίδων τῆς ἐκκλησίας, ἥς αἱ θύραι ἠνοίχθησαν ἐξ ὀλοκλήρου ἵνα ἀφήσωσιν ἐλευθέραν τὴν διόδον εἰς τοὺς νεονύμφους, καὶ εἰς τὸ ἐκ τῶν κεκλημένων ἐπιτελεῖόν των.

Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει των ψίθυρος θαυμασμοῦ ἐξεπέμφθη ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν περιέργων.

Ἦτο ζεῦγος θελκτικόν.

Ἡ νύμφη ἦτο ἀληθῶς λατρευτὴ ἐν τῇ λευκῇ τῆς ἐσθῇτι, τῇ ἀποληγούσῃ εἰς οὐρανὸν καὶ καταστίκῳ ἐξ ἀνθρώπων πορτοκαλέας.

Ἡ χρυσοῦς κόμη τῆς περιέβαλλε μέτωπον προέχον καὶ μαρμαρίνως λευκόν. Οἱ μεγάλοι τῆς κυανοῖ ὀφθαλμοὶ ἦσαν πλήρεις τρυφερᾶς γλυκύτητος. Μειδιάμα ἐσκαπτεν ἐπὶ τῶν ροδίνων τῆς παρειῶν δύο μικροὺς λακκίσκους θελατικωτάτους καὶ προέβαλλεν εἰς φῶς δύο σειρὰς μικρῶν καὶ λευκῶν ὀδόντων ἱκανῶν νὰ ἐξαπατήσωσι τὸν μάλλον πεπειραμένον ἔμπορον μαργαριτῶν.

Ὁ γαμβρὸς ἦτο ὑψηλὸς καὶ εὐσωμος, εἶχε μαύρους ὀφθαλμοὺς ρεμβώδεις, ὁ λεπτὸς του μύσταξ καὶ ἡ σγουρά του κόμη, ὧν τὸ μελανὸν χρῶμα ἦτο βαθὺ ὡς πτερόν κόρακος, καθίστων καταφανέστερον τὸ ὠχρὸν τῆς ὀψέως του.

Ἦτος ἄκρας εὐγενείας καὶ διακρίσεως ἦτο διακεχυμένον ἐφ' ὅλου τοῦ ὑποκειμένου του.

Ἡ νεαρὰ ἐργάτις ἐξέβλεπεν αἴφνης κραυγὴν θαυμασμοῦ.

— ὦ ! τί λαμπρὸ περιδέραιον ! ἐκραξεν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν γηραιάν κυρίαν. Ἦθελα ἄραγε νὰ ἤξευρα τί πέτρα εἶνε αὕτη ποῦ θαμπώνει μὲ τὴν πολλὴ τῆς λάμψι !

— Εἶνε ἄστρο, ἀγαπητὴ μου κόρη, ἀπήντησεν ἡ γηραιὰ κυρία... Μπορεῖς νὰ δῇς παρόμοια στὸ καθένα ἀπ' τὰ βραχιόλια τῆς... Αὐτὰ τὰ ἄστρα τὸ καθένα τους εἶνε φτιασμένα ἀπὸ ἓνα μόνον διαμάντι... Φαίνεται ν' ἀξίζῃ ἀπάνω ἀπὸ τριάντα χιλιάδες φράγκα αὐτὸ τὸ στολίδι !

— Ὁραῖο ἀλήθεια αὐτό, εἶπεν ἡ νεῆνις, γιὰ μιὰ ἀναγνώστριά !

Καὶ τὸ στέμμα τῆς, κυτάξτε λοιπὸν ! δὲν εἶνε ἀπὸ φυσικὸ ἄνθος, κυρία ;

— Ὅχι, εἶπε πάλιν ἡ γηραιὰ κυρία, — ἥτις προφανῶς ἐφαίνετο πολὺ εἰδήμων, — εἶνε φτιασμένο ἀπὸ τεχνίτη, καὶ μοῦ εἶπαν πῶς κι' αὐτὸ ἔχει κοστίζει ἓνα ποσὸ μεγάλο.

Ὅλοι οἱ κεκλημένοι τοῦ γάμου, ἐν τούτοις, εἶχον λάβει θέσιν εἰς τὰς ἄμαξας, αἵτινες ἐν τάχει ἀνεχώρουν διὰ τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ, κατευθυνόμεναι πρὸς τὰ Ἡλύσια Πεδία.

Β'.

Εἶχε σημάνει τὸ μεσονύκτιον.

Αἱ αἰθούσαι τοῦ μεγάρου Βωμανοάρ ἔβριθον.

Ὁ χορὸς εὐρίσκετο ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ.

Ἡ δούκισσα Βωμανοάρ, ἡ μήτηρ τοῦ νεαροῦ συζύγου, ἀπήστραπτεν.

Ἦθέλησεν οἱ γάμοι νὰ δοξασθῶσιν εἰς τὸ δικαίτημά της, καὶ κατόπιν ἡμέρας, καθ' ἣν ἐκάστη στιγμὴ παρήγε καὶ νέαν τέρψιν, οἱ κεκλημένοι παρευρίσκοντο ἐτι ὅλοι ἐκεῖ, ἐκδηλοῦντες οὕτω τὴν πρὸς τὴν δούκισσαν φιλίαν των.

Ἡ νεαρὰ κόμηςσα, ἐν τούτοις, ἐφαίνετο σκεπτικὴ ἀπὸ τινων στιγμῶν.

Ἦσθάνετο πιεζομένην τὴν καρδίαν της καὶ ἀόριστος μελαγχολία τὴν κατεῖχεν ἐξ ὀλοκλήρου.

Βεβαίως δὲν ἦτο εὐτυχὴς ὡς κόμησσα.

Ἡ φιλαυτία τῆς ἐκ τούτου ἱκανοποιεῖτο, διότι δέν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ὑπανδρεύθη τὸν εὐγενῆ καὶ ὠραίον κόμητα Ροβέρτον δὲ Βωμανοὰρ οὐχὶ ἐξ ἔρωτος. — Ὁ τίτλος τοῦ τὴν εἶχε δελεάσει.

Τόσον εἶνε ὠραίον τὸ ν' ἀποκαλῆται τις κυρία κόμησσα!

Καὶ τώρα, ἰδοὺ ὅτι ἤρχιζε νὰ λυπῆται σχεδὸν δι' αὐτὴν τὴν ἔνωση, ἣν τόσον διαπύρως εἶχεν ἐπιθυμήσει.

Τῷ ὄντι ἐφαίνετο ξένη ἐντὸς αὐτῆς τῆς αἰθούσης, ἥτις τῇ ἀνῆκεν ἡδὴ.

Δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, εἰς ἣν ὅλοι ἐκεῖ οἱ ἄλλοι, αὐτὴ ἥτις τὴν προτεραίαν ἐτι ἔφερεν ὄνομα ἄσημον καὶ ἦτο ἀπλὴ ἀναγνώστρια τῆς κυρίας δὲ Βωμανοὰρ.

Εἶχε φαντασθῇ ὅτι ὁ Ροβέρτος, ὡς ἐκ τῆς ἀφοσιώσεώς του, θὰ ἠνάγκαζεν ὅλους τοὺς κεκλημένους νὰ προσέκλινον πρὸ αὐτῆς καὶ ἰδοὺ ὅτι, καὶ αὐτὸς ἐπίσης, τῇ ἐφαίνετο περίλυπος καὶ ἀνῆσυχος.

Εἶχεν ὁμολογουμένως ἔλθει λίαν χαριέντως ἵνα τὴν παρακαλέσῃ ν' ἀνοίξῃ τὸν χορὸν μαζὺ του, καὶ κατὰ τὸ βάλς τῇ εἶχε θλίψει τρυφερῶς τὴν χεῖρα. Ἀλλὰ παρῆλθον ἔκτοτε δύο ὥραι καὶ δὲν τὸν εἶχε πλέον ἐπανίδει, διότι εἶχε μεταβῇ εἰς ἄλλην αἴθουσαν, ἀφοῦ τὴν ἐπανεφέρει πλησίον τῆς δουκίσσης, ἥτις καὶ αὐτὴ τὴν εἶχεν ἀφήσει ἵνα μεταβῇ, εἶπε, καὶ δώσει διαταγὰς τινάς.

Ἡσθάνετο τώρα ἐαυτὴν μόνην ἐν μέσῳ αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ὃν οὐδόλως ἐγνώριζεν.

Ἐπίσης ἀπέφευγεν ἐπιμόνως νὰ χορεύῃ πρὸς ἄκραν ἀπελπισίαν τῶν νεανίδων, αἵτινες ἐπλήρουν παρ' αὐτῇ καθήκοντα κυριῶν τιμῆς.

Θεράπων τις ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ εἶπεν ὑποκλινόμενος :

— Ἡ κυρία δουκίσσα παρακαλεῖ τὴν κυρίαν κόμησσαν Ἰωάνναν νὰ ἔλθῃ πρὸς συνάντησίν της εἰς τὸ θερμὸν κήπιον Ἐπιθυμεῖ νὰ συνδιελεχθῇ πρὸς στιγμὴν μετ' αὐτῆς.

— Ἐγώ; εἶπεν ἡ Ἰωάννα σκιρτήσασα.

— Ὁ θεράπων ὑπεκλίθη καὶ πάλιν, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

— Εἰπέ εἰς τὴν κυρίαν δουκίσσαν ὅτι σὲ ἀκολουθῶ.

Ὁ θεράπων ἀπεμακρύνθη.

Ἡ Ἰωάννα ἠγέρθη καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸ θερμὸν κήπιον, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν νεανίδων.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο τῆς αἰθούσης, ἡ Ἰωάννα στραφεῖσα πρὸς τὰς δεσποινίδας τῆς τιμῆς, ταῖς εἶπε μειδιῶσα :

— Σὰς ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν σας διὰ τινὰς στιγμάς, δεσποινίδες. Ἐπωφελήθητε αὐτῶν ἵνα χορεύσητε, ἂν τοῦτο σας εὐαρεστή.

Αἱ νεανίδες προσέκλινον ἀρκετὰ ψυχρῶς πρὸ τῆς κομῆσσης καὶ ἀπεμακρύνθησαν.

Ἡ Ἰωάννα παρετήρησε τότε τὴν δουκίσσαν, ἥτις προὐχώρει πρὸς συνάντησίν της.

Ἡ εὐγενὴς κυρία ἔλαβε τὰς χεῖράς της καὶ τὰς ἔθλιψε τρυφερῶς ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της.

— Ἀγαπητὴ μου κόρη, εἶπε, γνωρίζετε ὅτι ἐντὸς δύο ὥρων ἀναχωροῦμεν;

— Ἐντὸς δύο ὥρων! εἶπεν ἡ Ἰωάννα ὠχρῶσα.

— Ναί. Εἶνε τοῦτο ἔθιμον παρ' ἡμῖν!

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἀπήντησεν.

— Ἀλλὰ προτοῦ ἀναχωρήσωμεν, ὁ Ροβέρτος ἐπιθυμεῖ νὰ σας ὁμιλήσῃ.

Ἡ δουκίσσα διεκόπη.

— Ἀγαπᾶτε τὸν υἱόν μου, δὲν ἔχει οὕτω, Ἰωάννα;

— Ὡ ναι, κυρία! ὑπέλαθεν ἡ Ἰωάννα ἐκπληκτος.

— Διότι, βλέπετε, ἐξηκολούθησεν ἡ δουκίσσα, ἐλπίζω ὅτι χάρις εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφοσιώσιν σας, θὰ συγχωρήσῃτε ὅ,τι δυνατόν νὰ σας ἐφαίνετο ἀλλόκοτον καὶ δυσάρεστον, ἐν τῇ ἐξομολογήσει, ἣν ὁ υἱός μου θὰ σας κάμῃ.

Εἶτα, ἀσπαζομένη αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον, προσέθηκεν :

— Ἐνθυμηθῆτε, κόρη μου, ὅτι προτοῦ σας γνωρίσῃ ὁ Ροβέρτος πολὺ ὑπέφερε καὶ ὅτι ἐκεῖθεν προέρχεται ἀναμφιβόλως ὑπέρμετρος ἔντασις ἐκείνου, ὅπερ ἀποκαλῶσι θρησκείαν τῆς ἀναμνήσεως.

— Μὲ τρομάζετε, κυρία, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, δὲν καταλαμβάνω!

— Καλὰ, κόρη μου! Θὰ ἐννιήτῃτε πάραυτα!... Καὶ μὴ λησμονήτε ὅτι ἐντὸς δύο ὥρων ἀναχωροῦμεν διὰ τὴν Νίκαιαν.

Ἐψαυσε τὸ κομβίον κωδωνίσκου.

— Λουδοβίκε, εἶπεν, ὁδήγησε τὴν κυρίαν κόμησσαν εἰς τὴν πρασίνην αἴθουσαν, ὅπου ὁ κύριος κόμης τὴν περιμένει διὰ νὰ λαβῶσι τὸ τέιν.

— Ὡ! φοβοῦμαι! φοβοῦμαι! εἶπε ταπεινοφώνως ἡ Ἰωάννα λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τῆς δουκίσσης καὶ κλίνουσα πρὸς αὐτήν.

Ἡ δουκίσσα ἐμειδίασε.

— Δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοβῆσθε ἀπὸ τὸν Ροβέρτον, κόρη μου. Ἐκεῖνος, ἐξ ἐναντίας, ἔχει ἀνάγκην ὅλης σου τῆς ἐπεικειάς.

Καί, ἀποθέτουσα φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νεονύμφου, τὴν ὤθησεν ἐλαφρῶς πρὸς τὴν θύραν.

Γ'.

Ἀμα τῇ εἰσόδῳ της εἰς τὴν μικρὰν πρασίνην αἴθουσαν, ἡ Ἰωάννα ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της συνθλιβομένην.

Ἐν τῇ πνευματικῇ καταστάσει ἐν ἣ διατέλει, αἱ ἐπιστροφές, ἡ ἐπίπλωσις, τὰ πάντα τῇ ἐφάνησαν μελανά.

Ὅ,τι ἰδίως τῇ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, ἦτο μαῦρον ἀτλαζωτὸν παραπέτασμα καλυπτόμενον διὰ σκέπης, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ἀποκρύπτει τῶν βλεμμάτων εἰκόνα τινά.

Ὑποκάτω τοῦ παραπετάσματος, ἐπὶ ὠραίας μικρᾶς τραπέζης, εὐρίσκετο δίσκος, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπύρρυσεν δοχεῖα τείου.

Ἐν τῷ βάθει τῆς αἰθούσης, ἔβλεπε τις πανοπλίαν ἐπὶ τῆς ὁποίας παντοειδῆ ὄπλα ἦσαν ἀποτεθειμένα.

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τῆς νεαρᾶς γυναικός, ὁ Ροβέρτος προσέβη εἰς δεξιῶσιν της μειδιῶν, καὶ τῇ ἔλαβε τὴν χεῖρα, ἣν ἔφερεν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Σὲ περιέμενον μετὰ μεγάλης ἀνυπομονησίης, προσφιλῆς μου Ἰωάννα, εἶπε, διότι ἔχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω διὰ μακρῶν, καὶ ἡ κυρία δουκίσσα, ἡ μήτηρ μου, ὅσον νὰ σ' ἐπληροφόρησεν ὅτι ἐντὸς δύο ὥρων ἀναχωρεῖτε.

Ἡ Ἰωάννα ἐροίγησε.

— Δὲν καταλαμβάνω! εἶπεν. Ἡ κυρία δουκίσσα μοι εἶπεν : « Ἀναχωροῦμεν! » καὶ σύ μοι λέγεις : « Ἀναχωρεῖτε! » Δὲν θὰ ἔλθῃς λοιπὸν μαζὺ μας, κύριε κόμη;

— Ὁχι, Ἰωάννα, ἔχω καθήκον ἱερὸν νὰ ἐκπληρώσω προτοῦ ἔλθω εἰς συνάντησίν σας. Ἀναχωρεῖς μαζὺ μὲ τὴν μητέρα μου διὰ Νίκαιαν, ἀπόψε, καὶ ἐγὼ δι' Ἐλβετίαν... Ἀλλ' ἡσύχασον, αὐτὸς ὁ χωρισμός θὰ ἦναι βραχύς. Ἐντὸς τριῶν ἡ τεσσάρων τῶν πολὺ ἡμερῶν, θὰ σας συναντήσω εἰς τὰς Ροδωνιάς. Οὕτως ὀνομάζεται ὁ πύργος τὸν ὅποιον θὰ κατοικήσῃς μετὰ τῆς κυρίας δουκίσσης, τῆς μητρός μου.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, τί εἶνε τὸ ἀναγκαζόν σε νὰ ἐπιχειρήσῃς τώρα εὐθὺς αὐτὸ τὸ ταξίδιον;

— Αὐτὸ πρόκειται νὰ σοὶ ἐξηγήσω, ὠραία μου κόμησσα! Ἀλλὰ πιθανόν ἡ ἀφήγησις νὰ εἶνε μακρά. Εὐαρεστήθητε λοιπὸν, παρακαλῶ, νὰ καθήσῃς εἰς αὐτὸ τὸ ἀνάκλιτρον καὶ δεχθῇς ἐν κύπελλον τείου.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ